ΙΑΣΟΝΑΣ ΜΙΚΡΩΝΗΣ

Η ΖΩΝΤΑΝΙΝΑ

ΙΚΑΡΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Με βάση το Άρθρο 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, οι δημιουργοί και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

© 2026, Ιάσονας Μικρώνης & Εκδόσεις Ίκαρος
ISBN 978-960-572-885-4

ΙΑΣΟΝΑΣ ΜΙΚΡΩΝΗΣ

Η ΖΩΝΤΑΝΙΝΑ

Διηγήματα

ΙΚΑΡΟΣ

Τὸ παιδίον, ἀπογοητευμένον ἤδη,
εἶχεν ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὸ ἰδανικόν του,
κ' ἐλυπεῖτο τὸ παρελθόν.
Ἡ γραῖα ἀνησύχει διὰ τὸ μέλλον.

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, «Η Άκληρη»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το γατί 11
Έρση 17
Παγωτίνια 20
Η Ζωντανίνα 23
Ο Κώστας 29
Ο Βαγγέλης 33
Fanta μπλε 36
Ο θείος Θέμης 42
Κολονάτο 45
Spinning 48
Ο Μπάρκο 54
Το αύριο 58
Τζορτζ Μάργκαρετ 61
Το σύνθημα 65
Τρομπόνι a tiro 71
Η ποινή 74

Το γατί

Κατεβαίνοντας την Καβάλας, στο ύψος του Προφήτη Δανιήλ περίπου, τ' ακούμε και πάλι, υπόκωφα μεν, πλην όμως εναγώνια και επίμονα, απ' τη δεξιά πλευρά του αυτοκινήτου, απ' τη μεριά του συνοδηγού. Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά σήμερα που τ' ακούμε: κάναμε και προ ολίγου στην άκρη, ανοίξαμε το καπό και φωτίσαμε με το κινητό, κι ύστερα ελέγξαμε ψαλίδια και αναρτήσεις, κοπανήσαμε δυνατά το δεξί φτερό και, τέλος, αδειάσαμε ένα μπουκαλάκι νερό στο παρμπρίζ – το νερό, σκεφτήκαμε, θα κατέληγε στα έγκατα του νεροχύτη, κι αν ο εισβολέας μας είχε βρει κάπου εκεί μέσα καταφύγιο, θα διαμαρτυρόταν το δίχως άλλο. Κι όμως, τζίφος, τίποτα, μηδέν εις το πηλίκον.

«Θα μπω στην ΕΚΟ», μου λέει η Νατάσα.

Κι αμέσως καβαλάει τη δεξιά λωρίδα, ανάβει φλας και μπαίνει. Εκεί μας υποδέχονται δύο νεαροί με ολόσωμες φόρμες εργασίας: ένας εξ αυτών κινείται βαριεστημένα προς τις αντλίες, αλλά εμείς του κάνουμε νόημα να πάει

προς την άλλη μεριά, εκεί όπου βρίσκεται το ανυψωτικό. Η Νατάσα τραβάει χειρόφρενο, κατεβαίνει και του μιλάει – δεν ακούω τι ακριβώς του λέει, γιατί εγώ είμαι ακόμη κλεισμένος μες στ' αυτοκίνητο, με τον κλιματισμό στο φουλ, παίζοντας αφηρημένα με το «δαχτυλίδι αρραβώνων» που μου 'δωσε προχθές η Νατάσα με σκοπό την επισημοποίηση, όπως μου είπε χαριτολογώντας, της σχέσης μας· πρόκειται για ένα πλαστικό ψεύτικο δαχτυλίδι, ένα παιχνιδάκι, απ' αυτά που έχουν δώρο στον πάτο τους τα παιδικά παγωτά: το βάζω και το βγάζω συνεχώς απ' τον παράμεσό μου και, ταυτοχρόνως, παρατηρώ τον νεαρό, ο οποίος κοιτάζει ευθεία μπροστά, στο υπερπέραν, επεξεργαζόμενος τα δεδομένα που του δίνει, εμφανώς ταραγμένη, η Νατάσα. Στο τέλος, βγαίνω κι εγώ και τον ακούω ν' αποφαίνεται, όχι χωρίς και κάποιον τόνο ειρωνείας στη φωνή του:

«Καλοκαιριάτικα; Μπέικον θα 'χε γίνει».

«Μπορούμε να το σηκώσουμε για να τσεκάρουμε από κάτω;» αντιπαρέρχεται η Νατάσα το απευκταίο αυτό σενάριο.

Ο νεαρός, χωρίς να απαντήσει τίποτα, έρχεται και ρίχνει μια ματιά στη μηχανή –έχω ανοίξει, στο μεταξύ, εγώ το καπό– και, κατόπιν, πέφτει κάτω και, σε ύπτια θέση πλέον, κινούμενος ανάστροφα, με τους αγκώνες του, σαν ειδικοδυναμίτης, βυθίζει το κεφάλι του μεταξύ αμαξώματος και ασφάλτου.

«Μήπως να χρησιμοποιούσαμε ένα γρύλο;» προτείνει η Νατάσα.

«Νάδα», της κάνει αυτός, «τίποτα δεν φαίνεται».

«Μα είναι εκεί, τ' ακούμε», επιμένει εκείνη γυρνώντας προς το μέρος μου, αναζητώντας, όπως μου φαίνεται, τη δική μου συμβολή.

«Τ' ακούμε», λέω κι εγώ, με τον τόνο της φωνής μου όμως να 'ναι μάλλον αβέβαιος: απ' το βλέμμα του νεαρού και μόνον καταλαβαίνω πως με οικτίρει κατατάσσοντάς με σ' εκείνη την πολυπληθή χορεία των ανθρώπων που περνούν όλο τους τον βίο ανεχόμενοι τα καπρίτσια και τις ονειροφαντασίες των συντρόφων τους.

«Μήπως είναι κάποιο θέμα της μηχανής;» ρωτάει ο νεαρός, κοιτώντας τώρα αποκλειστικά εμένα.

«Η μηχανή έχει άλλου είδους προβλήματα», του απαντώ εγώ αυστηρά.

«Τι να πω; Είναι και Κυριακή σήμερα. Θα σας έλεγα να πάτε στον Παναγιώτη, ένα βουλκανιζατέρ εδώ παραπάνω, που, επειδή εξυπηρετεί ταρίφες, μένει συνέχεια ανοιχτό», λέει και στους δυο μας.

Το χτυπάμε στο GPS: «Βουλκανιζατέρ Παναγιώτης-Δημήτρης». Μας το βγάζει τρία-τέσσερα τετράγωνα παραδίπλα, σ' έναν μικρό κάθετο παράδρομο που λέγεται Ισαγόρου, οκτώ λεπτά απόσταση. Βάζουμε μπρος και ξεκινάμε.

Οκτώ λεπτά αργότερα φτάνουμε πράγματι στην Ισαγόρου, όμως άλλη τόση και περισσότερη ώρα θέλουμε ωσότου να προσεγγίσουμε το βουλκανιζατέρ: ένθεν κακείθεν αυτού του δρομίσκου υπάρχουν αμέτρητα ταξί, τα οποία, έτσι άναρχα που 'ναι παρκαρισμένα, δυσχεραίνουν τη διέλευση. Όταν, με τα πολλά, καταφέρνουμε και μπαίνουμε

στο βουλκανιζατέρ, καμιά δεκαριά ζευγάρια μάτια πέφτουνε πάνω μας. Παρατηρώ ότι οι ταξιτζήδες έχουν σχηματίσει διάσπαρτες ομηγύρεις, δεν μιλούν όλοι με όλους. Ένας άντρας ξεκόβει από ένα απ' αυτά τα πηγαδάκια και έρχεται προς το μέρος μας.

Η Νατάσα κατεβάζει το παράθυρο: «Είστε ο κύριος Παναγιώτης;» τον ρωτά.

«Μάλιστα», της απαντά αυτός, «τι θα θέλατε;»

Η Νατάσα κατεβαίνει και του εξηγεί, ενώ εγώ ανοίγω και πάλι το καπό. Ο βουλκανιζατεράς ακούει σοβαρά, με προσοχή, κι ωστόσο μια υποψία μειδιάματος δεν είναι τελείως αδιόρατη και σ' αυτουνού τα χείλη. Στο τέλος, βγάζει απ' την τσέπη του το κινητό του και λέει:

«Λοιπόν, άκου να δεις τι θα γίνει, μου έτυχε ένα παρόμοιο περιστατικό πριν κάτι μήνες».

Κάνει μια παύση, πληκτρολογεί κάτι στο κινητό του και συνεχίζει:

«Θα πατήσουμε στο YouTube "η μαμά γάτα καλεί τα γατάκια της" και το γατί θα βγει. Ειδάλλως, θα του βάλεις μια κονσέρβα πάνω στη ρόδα και, όταν αυτό νιώσει ασφάλεια, θα βγει να τη φάει».

Καθώς ο Παναγιώτης μάς τα λέει όλα αυτά, δυο-τρεις ταξιτζήδες μάς έχουν πλευρίσει αθόρυβα, έχουν ακούσει το πρόβλημα και το έχουν μεταφέρει στους συναδέλφους τους. Κι έτσι, όταν ηχήσει το κάλεσμα της μαμάς γάτας, κάποιος ταξιτζής απ' την απέναντι γωνία το πιάνει και αρχίζει να νιαουρίζει κι αυτός χαμηλόφωνα, χάριν παιδιάς, κουνώντας ίσα ίσα τα χείλη του. Στο άκουσμα αυτού του

νιαουρίσματος, κάποιος άλλος ταρίφας πιάνει να σιγοντάρει κι αυτός, νιαουρίζοντας με τον ίδιο τρόπο. Τη σκυτάλη, κατόπιν, θα πάρει κάποιος τρίτος, ο οποίος δεν αρκείται στα νιαουρίσματα, παρά προσπαθεί να μιμηθεί και τους άλλους χαρακτηριστικούς γατίσιους ήχους. Αυτό φαίνεται να ανεβάζει αίφνης τον πήχη πολύ: προς στιγμήν, τα πράγματα δείχνουν να κατακάθονται, να ηρεμούν. Εντός ολίγου, όμως, πιάνω με την άκρη του ματιού μου έναν άλλον, από άλλη υποομάδα αυτός, να προσπαθεί να επιδείξει ακόμα μεγαλύτερο ζήλο αντιγράφοντας τις ίδιες τις κινήσεις και το βάδισμα των τόσο προσφιλών και μυστήριων αιλουροειδών. Ώσπου, σιγά σιγά, όλοι όσοι βρίσκονται στον χώρο, του Παναγιώτη συμπεριλαμβανομένου, αρχίζουν να υιοθετούν τα ήθη και τις συνήθειες των γατών: πέφτουν κάτω και γουργουρίζουν, τανύζονται και παιζοπαλεύουν, τετραποδίζουν όλοι τους βιαστικά ή απλώς κάθονται μες στη μέση και ραχατεύουν.

Νιώθω την τρεμούλα της Νατάσας καθώς βρίσκω, στα τυφλά, το χέρι της με το δικό μου. Μ' ένα δειλό δικό της νεύμα συμφωνούμε σιωπηρά να κινηθούμε προς τ' αυτοκίνητο. Στην προσπάθειά μας να υπερπηδήσουμε τον Παναγιώτη, που 'ναι τώρα κουλουριασμένος και κοιμάται στα πόδια μας, τον βρίσκουμε ελαφρά, με τις μύτες των παπουτσιών μας, κι αυτός ξυπνάει και μας καταφέρνει δυοτρεις αγουροξυπνημένες αμυχές στα πόδια. Κάποιος άλλος γάτος-ταρίφας, που γίνεται μάρτυρας του σκηνικού, τρέχει χαρούμενα, με παιχνιδιάρικη διάθεση προς το μέρος μας. Εμείς αυτομάτως κοκαλώνουμε, τον προγκάμε

να φύγει χτυπώντας με δύναμη τα πόδια μας και κάνοντάς του *ξουτ*, αυτός μας κοιτάζει με απορία και, στο τέλος, τρομάζει, ή βαριέται, και φεύγει. Φτάνοντας επιτέλους στο αυτοκίνητο, βάζουμε μπρος και, με μια οπισθογωνία γκανγκστερικών προδιαγραφών, βγαίνουμε ξανά επί της Ισαγόρου. Σε λίγο, στην Καβάλας πια, η Νατάσα πιάνει μιαν άκρη, τραβάει το χειρόφρενο, ανάβει τα αλάρμ και μπήγει τα κλάματα: κλαίει με λυγμούς, αδιάπτωτα, για αρκετά λεπτά της ώρας, ενόσω πίσω και μπροστά μας βουίζουνε τα τροχοφόρα.

«Τ' ακούς;» μου λέει.